

Narodenie Ježiša Krista podľa Rebeky

Mária ležala na posteli a nemohla zaspáť. V hlave sa jej stále opakoval ten istý obraz. Povie Jozefovi, že čaká dieťa, aj keď to už tuší, on bez rozmýšľania zruší zasnubý a v tom lepšom prípade ju nenápadne vyženie zo svojho života. Je to tradičný človek, nemôže krmiť cudzí krk. Ah, čo si len má počať? Alebo radšej nepočať. To, že je tehotná, vedela isto. Keď sa to snažila vysvetliť mamke, tá o tom nechcela nič počuť. Že vraj také už videla veľakrát. Dievča sa zobudí a zistí, že je tehotné, pri tom nikdy so žiadnym mužom nebola.

„Aké mi to všetko nevinné panny,“ povedala jej doslova. „Veď aj Dorota, s ktorou si sa ešte nedávno hrávala na dvore, takisto z ničoho nič porodila. Rodičia ju takmer vyhodili z domu. Máš šťastie, že máš Jozefa, ktorý ťa má tak v oblube. Síce nerozumiem, ako môže hodiny počúvať tie tvoje príbehy a názory na politiku. Ako mladé dievča by si mala čušať a byť rada, že sa o teba zaujíma. Tak či tak, je z teba úplne vedľa, takže sa ho drž.“

A ďalej pokračovala vo svojom siahodlhom monológu o nezodpovednosti dnešnej mládeže. Vôbec ju netrápilo, že Máriu Jozef s najväčšou pravdepodobnosťou vyhodí. Opustí. Môže mu vyrozprávať stovky príbehov o dobrých a statočných ľuďoch, ktorí sa nevzdali, a bojovali za každý život. Pretože sme si všetci rovní, vlastné aj cudzie deti... Ale keď príde do tuhého, bude to ten istý tradicionalista. Žiadna svadba, žiadna rodina. Ostane len ona a jej dcérka. Bude sa volať Ráchel. Znamená to milovaná. Pretože jej mamička ju bude nadovšetko milovať a ona bude túto lásku rozdávať ďalej. A možno nebude. Možno sa to zvrtnie a obe skončia na ulici. A to celé len preto, že štát sa o ne nedokáže postarať. Lebo je zkosnatelý. A nemá prehľad o tom, čo sa deje medzi obyčajnými ľuďmi.

Tento prúd myšlienok zastavil pohľad na hviezdnu oblohu. Vonku musela byť riadna zima, obloha bola jasná, všetky hviezdy žiarili naplno. Aká je len veľká a krásna, hovorila si Mária. Taká pokojná, bez ľudských problémov. A koľko sa tam toho môže ukrývať. Aké neuveriteľné sily, ktoré riadia naše osudy?

Zhlboka sa nadýchla, vychutnávala slasťný pocit, že na svete sú aj väčšie veci, ako ona a jej trápenia. Najlepšie bolo, že obloha spájala všetkých ľudí, všetky mestá. Ktokoľvek sa mohol teraz práve tak, ako ona, pozerať na hviezdy. A uvedomiť si, že vlastný osud nemusí byť zďaleka taký tragický. Že na svete je veľa ľudí, ktorí prežívajú to isté. No nie je to nádhera? pýtala sa sama seba.

Rozmýšľala, čo práve robí Jozef, či sa tiež nepozera von a nepremýšľa nad ohromujúcou silou, ktorá odtiaľ sála. On v oblohe videl veľa magického. Posvätného. Ah, svätí, keby ju teraz tak videli. Keby jej nejakým zázrakom pomohli z krízy, ktorou prechádza. Stačilo by, keby mala kde prespať, kde vychovať malú Ráchel. A Ráchel by rástla, a ona, Mária, by jej vštepovala svoje myšlienky, až by z nej jedného dňa vyrástol

krásny tolerantný človek. A možno by jej dcérka šírila ďalej svoju filozofiu, možno by si našla manžela v politike a ten by vďaka nej urobil prevrat. Hneď by sa na svete žilo lepšie... Stačilo by iba, keby ju Jozef neopustil. Keby nikto neriešil tú hlúpu otázku, ako prišla k dieťaťu, to by stačilo. O zvyšok, prisahala si Mária, by som sa potom postarala.

S touto ušľachtitou prisahou konečne upadla do spánku. Nemala žiadnu istotu, že jej osud prinesie šťastie, nádej ale umiera posledná.

Ráno sa zobudila na to, že ňou trasie Jozef.

„Mária, Mária! Prosím ťa, vstávaj. Musím ti niečo povedať.“

„Len pokojne. Čo sa ti stalo?“

„Sníval sa mi ohromný sen.“

„Hmm?“

„Vieš, ako si mi nedávno hovorila ten príbeh o kráľovi, ktorý mal sen. A v tom sne sa mu zjavil anjel. Tak ja som mal tiež taký sen.“

„To je zaujímavé. Ale už ja si už presne nepamätám, čo sa snívало tomu kráľovi...“

„Nie, nie, mne sa nespínalo to isté. Len sa mi zjavil anjel. A ten mi povedal, že... že ťa mám prijať za svoju manželku. Pretože to, čo v tebe bolo počaté, je z Ducha Svätého.“

Márii sa konečne poriadne roztvorili oči. Keby len roztvorili. Dobré, že jej nevypadli.

„A porodíš syna, a ja mu dám meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechu. Rozumieš?“

Márii sa zarazila. Jeden večer, bolo to asi pred tromi mesiacmi, rozprávala totižto Jozefovi jeden príbeh. Jozef ale zaspal, zjavne mal v ten deň za sebou veľa roboty, a ona sa rozhodla, že príbeh zmení. Spiacemu človeku je predsa jedno, čo mu hovoria. A hovorila príbeh, ktorý bol detsky naivný. Bol o tehotnej mladej žene, nevolala sa Mária, volala sa... nejako inak... a tá bola skutočne pannou. Nikto jej to nechcel uveriť. Bol to akýsi duch, ktorý do nej vstúpil, a nechcel vyjsť von inou cestou, ako pôrodom. Táto úbohá žena bola všetkými odohnaná, až jedného dňa porodila. Bol to syn a dala mu meno Jozef (ako inak). A ten mal ducha kráľa, a keď vyrástol, stal sa z neho skutočný kráľ a odohnaná žena konečne žila v blahobyte, ktorý si zaslúžila. Takto nejako skončil jej príbeh. Márii odľahlo, keď si mohla vyliť dušu človeku, ktorého milovala, aj keď ju nepočul a spal. Zjavne ale nebol úplne hluchý, nejako sa mu to, chudákovi, všetko v hlave poplietlo.

„A preto je mi jedno, že ten syn nie je môj,“ pokračoval vzrušene Jozef. „Mária, vezmem si ťa za ženu, hneď ako porodíš nášho Ježiška.“

Chcela namietnuť, že svoj sen nemôže brať vážne, pretože je to jej výmysel. A že to, čo sa narodí, bude určite Ráchel, a nie Ježiš. Ale... Nemohla to urobiť. „Takže sa ho drž,“ chodili jej po rozume mamine slová. A tak sa len zhlboka nadýchla a s úsmevom Jozefovi prikývla.

O pár týždňov na to sa do Nazaretu dostala správa, že sa bude konať prvý súpis ľudu a majetku. Keďže Jozef pochádzal z Betléma, podľa zákona sa tam mal, spolu so svojou rodinou, zapísať. Keď to oznámil Márii, ochotne súhlasila. Jozef ale namietal, že je už v pokročilom štádiu, že po ceste môžu nastať komplikácie a ktoviečo ešte. Že by možno mohli ostať doma. Mária ale rozhodne oznámila, že do Betléma sa pôjde. Pretože súpis ľudu je jednou z mála dobrých vecí, ktoré Augustus vymyslel.

„Vezmi si, že takto bude mať konečne prehľad o tom, ako sa v tejto krajine žije. Koľko tu je ľudí, aké dane by mal požadovať a podobne. Ako správny občan by si tam mal ísť. A ja pôjdem samozrejme s tebou.“

A bolo rozhodnuté. Ani poučný príbeh na to nebolo treba. Tak sa tí dvaja vydali na cestu. Mária dumala, čo sa stane, ak sa jej splní sen a porodí dievčatko. Či ju Jozef odoženie a táto rodinná idylka skončí. A Jozef určite dumal, čo sa stane, keď Mária porodí Ježiša, kým budú na ceste. Keď konečne dorazili do Dávidovho mesta, ako na porazenie jej odtiekla voda. Jozef neveriteľne spanikáril a vykrikoval, že mali zostať v Nazarete, že on nevie, čo má robiť. A tak mu Mária povedala, nech sa beží opýtať do najbližšieho domu, či tam nemôžu prenocovať, pretože vonku v tomto stave zostať nemôže. Bohužiaľ, v týchto končinách boli všetci nedôverčiví. V tom čase tu bolo veľa kriminality, vláda bola mizerná, to si Mária uvedomovala. A tak, keď sa Jozef vrátil so správou, že tam prenocovať nemôžu, navrhla mu Mária iné riešenie. Mohli by prenocovať v tamtej maštali, medzi kravami a oslíkom. Tradicionalista sa nezaprel a oduševnene začal protestovať, že to je protizákonné a že si tým narobia akurát veľa nepríjemností.

„Ale ja rodím,“ vysvetlila mu Mária.

Malý Ježiško sa narodil v cudzej maštali. Aby toho ale nebolo málo, za chvíľu tam pribehli traja pastieri. Mária bola presvedčená, že sú opití, lebo začali vykrikovať, že to je zázrak. A niečo o zjavení anjela. Hrozné mesto! Akoby im nedošlo, že na nich takto privolajú pozornosť. Ešte ich z maštale vyženú. Jozef bol ale v úplnej eufórii a sľúbil jej krásnu svadbu.

A tak, keď sa na to Mária spätne pozerala, kojac svojho synčeka, dopadlo to nad jej očakávania. Akoby ju niekto vypočul a ona dostala príležitosť vychovať krásneho tolerantného človeka v ľudských podmienkach, hovorila si.